

ตอนที่ ๒๔

ตามรอย พระมงคลเทพมุนี

จุดหมายปลายทางที่หลวงพ่อดปากน้ำจะไปนั้น เป็นปลายทางที่ยังไม่เคยมีใครไปถึง มันอาจจะดูห่างไกลอยู่ในตอนนี้ แต่ด้วยหัวใจของนักสู้ที่จะไม่มีวันยอมแพ้ให้มารบังคับกดขี่อยู่ตลอดไปได้ หลวงพ่อดปากน้ำท่านจึงได้แสวงหาหนทางของเอาชนะการบังคับของมารนั้น และท่านก็ได้พบวิธีการนั้นแล้ว กับทั้งยังได้บอกวิธีการและทำให้ดูเป็นตัวอย่างตลอดอายุขัยของท่าน

เป็นโอกาสอันดีที่ความรู้ที่หลวงพ่อดปากน้ำค้นพบยังคงมีอยู่ให้ศึกษาทำความเข้าใจกันในปัจจุบันนี้ แต่หากจะไม่ได้อยู่บ้างก็ที่ปัจจุบันนี้หลวงพ่อดปากน้ำท่านมรณภาพไปแล้ว คงเหลือเพียงความรู้สึกที่ว่าจะตามรอยหลวงพ่อดปากน้ำสร้างบารมีไปกับท่านได้อย่างไร ซึ่งหลวงพ่อด

ปากน้ำท่านได้เมตตาชี้แนะไว้ในพระธรรมเทศนา เรื่อง ปัพพโตปมคาถา เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๗ ว่า

“ถ้ารู้สึกเช่นนี้ละก็ จงอุตล่ำว่าตั้งแต่บัดนี้ไป เราจะช่วยเหลือแก้ไข ด้วยประการใดประการหนึ่ง ท่านรบคึกสำคัญอย่างนี้ ถ้าได้ชนะละก็ เรา ชนะด้วย เราต้องสนับสนุนด้วยทางใดทางหนึ่งให้สมควรทีเดียว”

ไม่ว่าใครก็ตามจะทำอะไรอยู่ที่ไหน เมื่อถึงที่สุดแล้วก็ได้สำเร็จ หมดแก่ หมดเจ็บ หมดตาย ไปด้วยกันทุกคน การสนับสนุนด้วยทางใดทางหนึ่งตามแต่ที่ตนเองจะถนัดก็ มีส่วนร่วมในการสู้รบกับมารในครั้งนี้ด้วย มีทรัพย์ช่วยด้วยทรัพย์ มีแรงช่วยด้วยแรง มีกำลังสติปัญญาช่วยด้วยกำลังสติปัญญา มีสิ่งใดที่ใช้สิ่งนั้นมาสนับสนุนให้การช่วยเหลือ เพราะเมื่อไปถึงที่สุดแล้วก็จะได้สำเร็จไปด้วยกัน

วิธีการไปสู่จุดที่สุดที่เอาชนะการบังคับของมารนั้นมีอยู่วิธีการเดียวคือ ต้องรวม ทีมของผู้ที่ได้ เข้าถึงธรรมกายแล้ว มาปฏิบัติงานทางจิตตลอด ๒๔ ชั่วโมงที่หลวงพ่อดำ ปากน้ำท่านทำให้ดูเป็นตัวอย่างแล้ว

ต้องทำไปเป็น “ทีม” วิธีการเดียวเท่านั้น ไม่สามารถจะกระทำได้ด้วยวิธีการ “ตัวคนเดียว” เลย

การทำวิชชาเพื่อไปถึงที่สุด จึงไม่อาจจะทำได้ด้วยการอ่านตำรับตำราที่มีการ เขียนบันทึกวิธีการทำเอาไว้ เพราะหลักสำคัญอยู่ที่การทำให้เป็นทีม เป็นทีมที่มีมโนปณิธาน ไปสู่ที่สุดด้วยกัน งานใหญ่อย่างนี้จึงไม่อาจจะทำได้ด้วยลำพังคนเดียว

หากมุ่งหวังการไปสู่นิพพานแล้ว การศึกษาหลักการปฏิบัติจนเข้าใจแล้วนำไป ปฏิบัติก็สามารถทำได้ ดังตัวอย่างที่มีปรากฏในพระไตรปิฎกมากมาย ที่กล่าวถึงการ สำเร็จอรหัตผลของพระอรหันต์ทั้งหลาย ที่เมื่อได้เรียนธรรมเป็นที่เข้าใจแล้วก็ไปแสวงหา ที่วิเวกบำเพ็ญเพียรทางจิตของแต่ละองค์ไป และในที่สุดท่านก็ได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ สมความตั้งใจ

แต่การไปถึงที่สุคนั้น แตกต่างไปจากการสร้างบารมีในรูปแบบต่างๆ ที่ ผ่านมา ดังนั้น หากจะมีการกล่าวอ้างแจกตำราให้นำไปปฏิบัติทำวิชชาปราบมาร ด้วยตัวเองที่บ้านแล้ว ก็ดูจะเป็นเรื่องเลอะเลือน เพราะหากศึกษาประวัติชีวิตและ

คำสอนของหลวงพ่อดอกน้ำแล้ว ก็รู้ว่าไม่สามารถทำเช่นนั้นได้เลย

การสู้รบกับมารมิได้กระทำด้วยโทสะที่มีความดันทุรังที่จะเอาชนะให้ได้ วิธีการมีเพียงวิธีเดียว คือ **การกลับเข้าไปสู่ความบริสุทธิ์ของตนเอง** การต่อสู้เป็นการทำที่ไม่ประกอบด้วยความทุกข์ยากลำบาก เหมือนการเข้าสู่สมรภูมิในทางโลก **ทุกอย่างก้าวของการต่อสู้กลับมีความสุข มีความง่าย มีความสบายไปตลอดเส้นทาง เป็นการต่อสู้ที่เรียกเอาความสุข ความบริสุทธิ์ กลับคืนมาให้สู่ตัวเองและมวลมนุษยชาติ**

ตลอดระยะเวลาเกือบ ๓๐ ปี ขณะที่หลวงพ่อมิชีวิตอยู่ ท่านใช้ชีวิตร่วมกับผู้ที่ได้เข้าถึงธรรมกายอยู่แต่ในวัดปากน้ำ ไม่ยอมไปแรมราตรี ณ ที่ใด บุคคลที่อยู่ในที่แห่งเดียว นั่งและนั่ง นิ่งและนิ่ง คุณภาพภายนอกเหมือนชีวิตที่ถูกกักขังให้อยู่ในอิริยาบถเดียว อยู่ในสถานที่แห่งเดียวเป็นเวลานานๆ แต่บุคคลที่ได้ใช้ชีวิตอย่างนี้กลับเป็นผู้มีความสุขพอใจที่จะได้อยู่ในสภาวะเช่นนี้ ไม่ใช่ไม่มีหนทางการใช้ชีวิตที่ดีกว่านี้ แต่เพราะการใช้ชีวิตอย่างนี้ดีกว่าหนทางการดำเนินชีวิตอย่างอื่น

พวกหนึ่งอยู่นอกโรงงานทำวิชา ทำงานสนับสนุนอยู่ภายนอก อีกพวกหนึ่งอยู่ในโรงงานทำวิชา ปฏิบัติงานทางจิต หลวงพ่อได้กล่าวถึงพวกที่อยู่ในโรงงานทำวิชาที่มีความสามารถในการทำวิชาเป็นแล้วว่า

“พวกที่เป็นแล้ว ตั้งใจแน่วแน่ว่า ตั้งแต่วันนี้ไปเราไม่ถอยหละ เกิดมาเราไม่(เคย)พบวิชา (อย่าง)นี้ เราจะต้องสู้ อย่างอื่นสู้ไม่ได้ทั้งนั้น เราจะหันสู้(ด้วย)วิชานี้กันสุดฤทธิ์สุดเดช เอาให้ถึงหมดเจ็บ หมดแก่ หมดตายของพระยามารให้ได้ ให้พระยามารแพ้ให้ได้”

(จาก พระธรรมเทศนา เรื่อง ปัพพโตปมคาถา วันที่ ๒๔ มีนาคม พ.ศ.๒๕๓๗)

เหมือนดั่งเป็นกองทัพที่มีนักรบ และมีผู้บัญชาการรบ หลวงพ่อรวมทีม รวมทัพ เพื่อการทำวิธีการพิเศษที่ไม่มีบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ ณ ที่แห่งใด

บุคคลผู้เข้าถึงธรรมกาย ผู้มีมโนปณิธานร่วมกันในการทำงานให้มารหมดสิ้นไป ได้มารวมกันทำงานอยู่ในสมรภูมิที่ดูจากภายนอกเป็นเพียงห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆ ไร้การติดต่อจากบุคคลภายนอก ยังสังขารอัตภาพร่างกายให้เป็นไปด้วยอาหารที่ส่งมาให้เท่านั้น

ในสมรภูมิที่พร้อมรบ ๒๔ ชั่วโมง ไม่มีการพักรบ มีแต่การผลัดเปลี่ยนเวรกัน

ไปทำหน้าที่ ไปสู่ความละเอียดที่ประณีต ลึกซึ้งลงไป สูดินแดนภายในกายที่ไม่มีการเรียนรู้จากที่ใดมาก่อน ไปสู่ความรู้ที่มีความบริสุทธิ์ ที่หลุดพ้นจากกรอบบังคับของพระยามาร

ทหารนักรบผู้เข้าถึงธรรมกาย และหลวงพ่อดปากน้ำได้ทำหน้าที่เช่นนั้น จนกระทั่งหลวงพ่อดปากน้ำมรณภาพไป

ธงชัยที่โบกพริ้วอยู่ได้ล้มลงไปเสียแล้ว นักรบที่ขาดผู้บัญชาการรบ ไหนเลยจะต้านทานอยู่กรำศึกกับพระยามารได้ ไม่นานนัก นักรบก็ต้องกระจัดกระจายกันไป กองทัพธรรมที่เคยรวมทิมกันสู้ ก็สลายทัพไป คงเหลือแต่ความเว้งว่างของอนาคตว่า จะเป็นเช่นไร

วันเวลาผ่านไป ผ่านไปอย่างไม่อาจคาดคะเนได้ว่าจะมีบ้างไหม ที่จะมีใครสักคน ที่มีน้ำใจอาทราญ ในการดำเนินตามรอยหลวงพ่อดปากน้ำบ้าง

๕ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๓๘ ท่ามกลางผู้ชุมนุมที่มารวมกันเรือนหมื่น บุรุษผู้หนึ่ง ได้ประกาศในท่ามกลางผู้ที่มาร่วมชุมนุมว่า

“ธรรมธาตุเหล่านี้มีอยู่แล้ว ดวงธรรมก็มีอยู่แล้ว กายมนุษย์ละเอียด ก็มีอยู่แล้ว กายทิพย์ กายพรหม กายอรูปพรหม กายธรรมต่างๆ มีอยู่แล้ว ไม่ใช่ตัวของเราไปทำให้มี เพราะฉะนั้น ผู้ที่ไม่เข้าใจก็ว่า เป็นนิมิตหลอก เป็นนิมิตหลง อะไรต่างๆ เหล่านั้น เพราะเขาเข้าใจไม่ถึง ถ้าเข้าถึงแล้วไม่พูดอย่างนั้น ของเหล่านี้มีอยู่แล้ว เป็น “ตถตา” เป็นของที่มีอยู่ ไม่ว่าจะมึนพระพุทธรูปเจ้าบังเกิดขึ้นหรือไม่ก็ตาม กายเหล่านี้ ภพเหล่านี้ก็มีกันอยู่ มีมาตั้งแต่เมื่อไรยังไม่มีใครทราบ ยังไม่มีศาสดาใดๆ ได้กล่าวถึง ว่ามีมาตั้งแต่เมื่อไหร่

หลวงพ่อดปากน้ำ ภาซีเจริญ ท่านมุ่งเข้าไปแสวงหาตรงจุดตรงนี้ ว่า มีมาตั้งแต่เมื่อไร ที่เป็นตถตานี้ กายมนุษย์ละเอียด กายมนุษย์ หยาบมาจากไหน กายมนุษย์ละเอียด ทิพย์ พรหม อรูปพรหม กระทั่ง กายธรรม สวาไปหาเหตุเข้าเรื่อยๆ หมดอายุขัยของท่านแล้วยังไปไม่หมด ท่านก็ตั้งความปรารถนาว่า มาเกิดอีกก็ต้องต่อความรู้อันนี้ต่อไปอีก ให้พบว่ามาจากไหน สิ่งที่มีอยู่แล้ว เป็นอยู่แล้วนี่

หลวงพ่อก็เช่นเดียวกัน มีความตั้งใจอย่างนี้เหมือนกัน หลวงพ่อ

ธัมมชโยมีความตั้งใจ ตั้งมั่นมายาวนานทีเดียว ๓๐ กว่าปี ๓๒ ปีแล้ว เมื่อรู้ความเป็นมาต่างๆ ทั้งหมดของตัวเองแล้ว ก็มุ่งทีเดียวว่า ธรรมชาติเหล่านี้แต่เดิมมาจากไหน มาอย่างไร ที่มันมีอยู่แล้ว ต้องไปสืบให้ถึงที่สุดของธาตุธรรมของตัวเอง

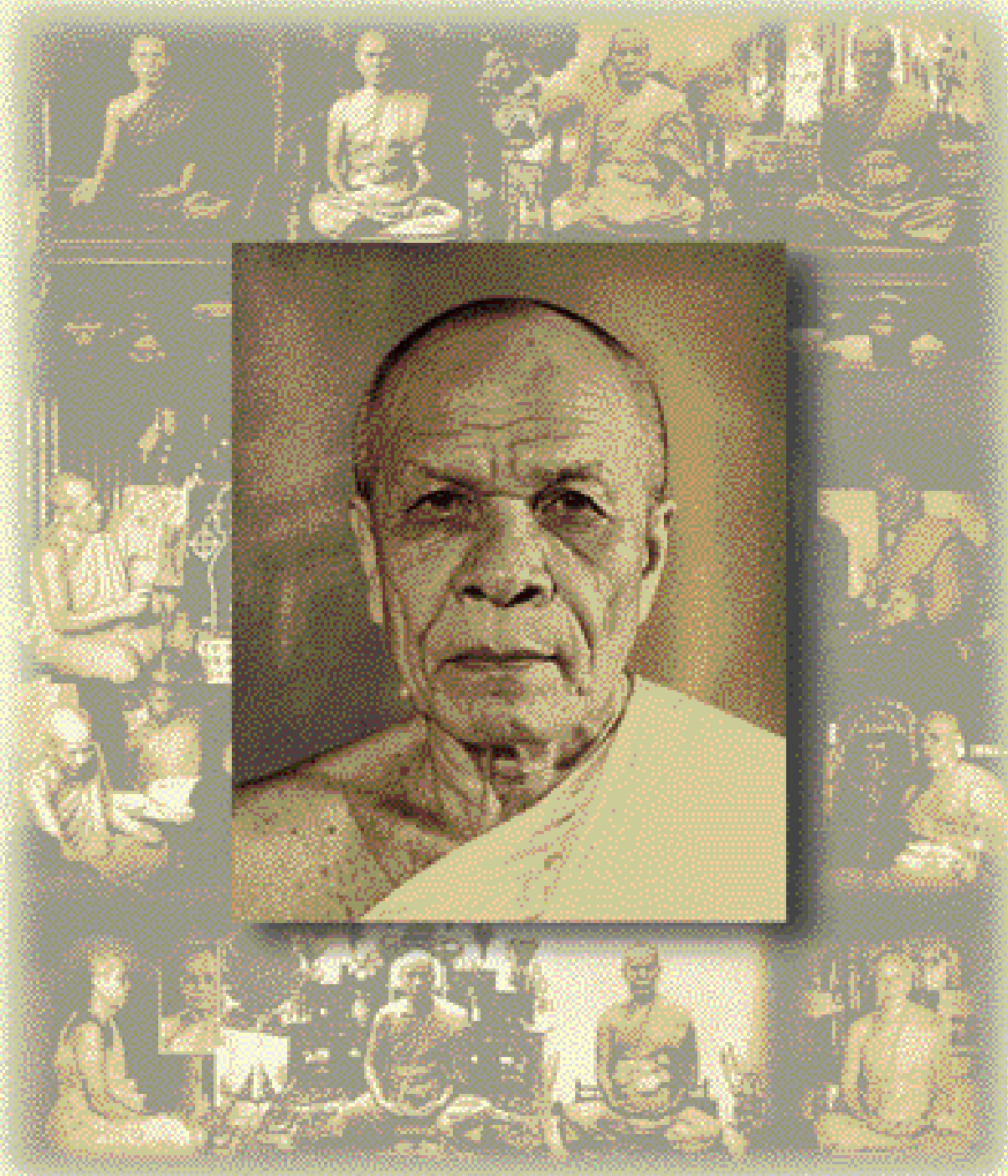
ถ้าไปไม่ถึงที่สุดๆ ก็ยังเป็นบ่าวเป็นทาสเขา มีความตั้งใจที่จะไปค้น ไปศึกษาสิ่งเหล่านี้ เพราะเป็นสิ่งที่น่าศึกษา จะช่วยตัวเองให้พ้นทุกข์ และมันเป็นความรู้ที่ยังรู้ ยิ่งเบิกบาน ยิ่งรู้ยิ่งบริสุทธิ์ เป็นความรู้คู่กับความบริสุทธิ์ เป็นความรู้คู่กับความสุข เป็นความรู้คู่กับความดี เป็นความรู้ที่น่าจะรู้ทีเดียว มีความตั้งใจมาตั้งแต่ปี ๐๗ (๒๕๐๗) ตั้งใจเรื่อยมาเลย แต่มาติดภาระกิจเกี่ยวกับการก่อสร้าง จึงทำให้สะดุดชะงักงันทีเดียว ปีนี้อายุ ๕๑ ปี มีความตั้งใจทีเดียว ถ้าสองสิ่งนี้ (มหาวิหารพระมงคลเทพมุนีและธรรมกายเจดีย์) บรรลุเป้าหมาย จะหยุดเกี่ยวกับเรื่องภาระกิจด้านหยาบนี้ จะสงวนเวลา เพื่อที่จะแสวงหาถึงที่สุดแห่งธรรมนั้น”

ปัจจุบันคณะศิษยานุศิษย์ ซึ่งได้รับการถ่ายทอดวิชาจากหลวงพ่อดอกปากน้ำมาทาง **คุณยายอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง** จนกระทั่งในปัจจุบันนี้ มี**พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อดัมมชโย)** เป็นผู้นำในการปฏิบัติธรรมตามที่หลวงพ่อดอกปากน้ำให้ไว้ ท่านได้ประกาศท่ามกลางสาธุชนเรือนหมื่น ในการดำเนินตามรอยหลวงพ่อดอกปากน้ำเช่นกัน

นับเป็นโอกาสอันดีที่เปิดกว้าง สำหรับผู้มีใจปรารถนาจะตามรอยหลวงพ่อดอกปากน้ำไปด้วยกัน หากท่านพร้อม ตกลงปลงใจตนเองว่าจะอยู่เป็นแนวสนับสนุนภายนอก หรือจะร่วมเข้าสู่สมรภูมิรบ เมื่อผู้นำมีความพร้อม เมื่อนั้นเราจะได้เริ่มงานที่แท้จริงงานที่รวมทีมผู้ที่ได้เข้าถึงธรรมกายปฏิบัติงานทางจิต ตลอด ๒๔ ชั่วโมง

ชีวิตต้องหมดสิ้นไป โยจะอยู่อย่างยอมแพ้ให้ความแก่ ความเจ็บ ความตาย บิบบั่นอยู่เช่นนั้น เพราะหนทางแห่งชัยชนะมีอยู่ เส้นทางสายนี้ไม่ได้ไปนอกตัว แต่เป็นเส้นทางภายในตัว เป็นทางสายกลางที่เริ่มจากกลางกายเราทุกคนนั่นเอง

วันเวลาข้างหน้าที่มีอยู่หวังว่า ลักวันหนึ่งที่หลวงพ่อดอกปากน้ำกลับมาเกิดสร้างบารมีอีกครั้ง จะได้อยู่ร่วมบรรพธรรมกว่าศกไปให้ถึงที่สุดพร้อมกันกับท่านให้จงได้

“หยุด เป็นตัวสำเร็จ”

